

A borások jelvénye — két egér — ezúttal „élőben”.

Aki manapság éli egyfelmista, főiskolás diáknapiját, bizonyára sok kis- és nagy-előadás hallgatója lehetett, melyek a „hajdan hogy volt?” a „bezzeg mi még?” című szlamokkal kezdődtek.

Van, ahol belenyugszanak abba, hogy „elmúltak már a nagy idők”, s van, ahol megpróbálkoznak azzal, hogy e kevésbé romantikusnak tartott korban is valami emlékeztessen nagy bulival hitessék el: „mi is lehetünk nagy időknek tanúi?”

A szegedi József Attila Tudományegyetem KISZ-szervezetei háromévenként rendezik meg JATE VESE címmel egy hétig tartó, kis túrlással az egész várost „felforgató” rendezvényüket. Díjazásuk azonban — a hagyományos értelmű „felforgató” elemekével szemben — ezúttal csak maximális dícséret lehet. A JATE-s egyetemistáknak ugyanis az idén olyan bulit sikerült összehozni, amire jóleső érzéssel emlékezhetnek mindazok, akik bármilyen minőségben részesei voltak. Ismerve az effajta nagy-rendezvények többségét, melyek jobbára fantáziátlanok és semmitmondók, nem titkoljuk: kellemes kötelessége a krónikásnak, hogy elmondja: ez bizony nem „mű-VESE”, sokkal inkább „velős-VESE” volt.

Miből is állt a rendezvénysorozat? A centrum az egyetem Dugonics téri központi épülete előtt kialakított VESE-város volt. A szökőkút melletti parkban ünnepélyes keretek között leleplezték a legnépszerűbb oktató szobrát, amely minden karon szavazás útján választott meg.

Nyitóbeszédet mondott a rektor, s a diák-rektorjelöltek is ugyanazon helyen korteskedtek. Delirium Trénernek, a TTK-sok (azaz borások) jelöltjének beszédét egy, a 30-as évekből származó dübörgő traktorral való fölvonulás tette teljessé. Justició pedig, a JTK jelöltje az István, a király igen szellemesen aktualizált változatát énekelte kórusa kíséretében.

A kortes-hadjáratot, melybe — nagy húzásként — a borások azt is beépítették, hogy a menzán mindenki-nek kis kótyenyben szolgálják föl az ebédet, más jellegű rendezvények is kiegészítettek.

szítotték. Így a P. Mobil-HBB közös koncert. Ennek ugyan a „mobilos” részét jobb gyorsan elfelejteni, de Hobók — főleg a kitűnő Tátrai-Póka gitároskettős révén — emlékeztetesen muzsikáltak. Regatta is zajlott a Tiszán, a karok egy-egy hetes kenujának részvételével. Nagy sikerű koncertet adott Zbigniew Namysłowski, s az egyéb programokhoz sorolhatjuk a Sancer-tónál végzett társadalmi munkát is, hol azonban a megjelentek száma erősen elmaradt a tervezettől (300 helyett — 23...). Sport és szellemi vetélkedő is bővítette a programot, valamint az Egyetemi Énekkar fellépése, a diákszínpadok előadásai, a JATE néptáncsoport műsora, Karel, a fakír és a Randori kaszkadőrsoport vendégszereplése.

Jóllehet, mindezen programok értékelése többet érne pusztán felsorolásnál, mégis utóbbi kell tenni, hogy helyünk, idők maradjon a JATE-VESE lényegének, a rektorválasztásnak, a pontversenynek, a részvételnek az értékelésére.

Mindezekről rosszat keveset szólhatunk, így ezt mondjuk el előbb, dicshimnusz utóbb.

Az utolsó kortesműsorok után a sok vitát kavarázó választás következett. A különben éjt nappallá téve dolgozó szervezők itt nagy hibát követtek el. Mivel a karok hallgatói létszáma nem azonos, kikötötték, hogy a leadott szavazatok számát a kari létszámhoz arányítsák. A szavazás ideje azonban mindkét jelöltre azonos volt, így eleve hátrányba került a TTK-s csapat. Ennek ellenére csak minimális arányban nyerte el a diák-rektorságot Justició.

A győztes mi vagyunk

Rendhagyó tanácsülés — rendhagyó szokások. Kemenes Béla rektorhelyettes mellett, Hoppál Gábor diák-rektor éppen piros lapot mutat föl, amiért a büntetés: egy pohár sör megívása. Bal oldalt Pálfi György, diák-rektor-jelölt.

Íme, a megválasztott diák-rektor — még korteskedés közben.

A sportversenyek egyik száma: professzori váltó. Andor József docens Bartók Mihály professzort indítja.

Dr. Gallé László — a legnépszerűbb oktató — életnagyságú szobra.

Külön említést érdemel a bölcsész-csapat szereplése. S itt óva-intenünk mindenkit az elhamarkodott ítéletektől. Mert igaz, hogy kortesműsorok, rektorjelöltjük nem volt, igaz, hogy népszerű oktatót „ábrázoló” szobruk egy embrió megformázása volt (mondván: náluk ez még embrionális állapotban van), igaz, hogy egyetlen fő sem jelent meg fölül a társadalmi munkán, s az is igaz, hogy egyedülők nem indítottak csapatot a kenuversenyben... De (felemelt mutatóujjal): figyelembe kell venni a kar hallgatóinak emberi adottságait (s azt is, hogy többségük lány), számarányukat, de eredményeiket is: azt, hogy ők nyerték a szellemi vetélkedőt, bemutatkozó műsoruk is színvonalas volt, a „kórusuk” előadása pedig oly kimagasló színporkázó műsoroszáma volt a záró napnak, ami sokáig emlékeztethet minden néző számára.

Igen, remélem, hogy minden néző számára. Még azon joghallgatók számára is, akik féltékenységből, vagy ki tudja mi okból, de nem verték össze tenyerüket akkor sem, amikor a terem nagyobb részén a közönség — hovatarozástól függetlenül — tombolt a gyönyörtől. Jól tudjuk, érzékeny témát érintünk ezzel, de el kell mondanunk: a TTK-s csapat joggal kapott fair play-díjat, s mi sem jelzi jobban, hogy nem a JTK érdemelte ezt ki, mint az, hogy ennek kihirdetésekor: fűtyültek. Tudjuk, e negatív ítélet csak néhány embert érinthet, szomorú azonban, hogy ezek között oktató is szerepel. Mindebből persze egy fontos tanulságot is leszűrhetünk: tudjuk, nem könnyű, mégis a versenynek olyan módját

kellene kidolgozni, ahol nem ennyire vére menő küzdelem folyik, mert ez az eredeti cél — a karok közéletisége — helvett annak ellenkezőjét képes elérni.

A végső pontversenyt végül a jogi kar nyerte minimális — 646:642 — arányban. Minden dícséretet megérdemel az az áldozatos, fáradságot nem ismerő munkánk, mellyel ezt elérték.

Reméljük, a másik két karon a vereség senkinek nem okoz keserű szájját, s később mindenki a záró éjszaka csodálatos hangulatú „dalárdájára”, a verseny bőven meglévő szép pillanataira, s egy olyan hangulatra, melyre fog emlékezni, amely — a tapasztalatokat hasznosítva — a legnépszerűbb diák-hagyományok sorába állhat.

Végezetül hadd álljon itt a JATE-VESE legilletkeesebbjeinek nyilatkozata:

Pálfi György (Delirium Tréner), a vesztes csapat rektorjelöltje: — Nagyon örülök annak, hogy a TTK-sokat így össze tudtuk fogni. Győzni akartunk, de úgy érzem, talán jobb is, hogy nem mi nyertünk, mert a vereséget is el kell tudni viselni, s ez nekünk talán jobban megy. Meglepett, hogy nem én lettem a rektor, a tömeghangulat alapján győzelemre számítottam.

Hoppál Gábor (Justició), a diák-rektor: Meglepett, hogy én lettem a rektor. Teljesen meg voltam hatva. Nagyon jó érzés volt, hogy a rektor milyen komolyan vett engem, a „kollégámat”.

Remélem utólag, a versenyeik miatt senkiben nem maradt rossz érzés. Kicsit talán azt sajnálom, hogy a szervezés gondja kevés ember vállára nehezedett.

Kristó Gyula, az „igazi” rektor: — A József Attila-i „Játékszani is enged...” gondolat jegyében nyitottam meg ezt a hetet, s az eredményeket igen pozitívan értékelem. Nagyon tetszett „kollegám”, a diák-rektor által celebrált egyetemi tanácsülés, s meglepett az a komoly és felelősségteljes gondolkodás, amiről a diákok számot adtak. Külön fontosnak érzem, hogy az események nem maradtak meg az egyetem falai között, hanem a város számára is eseményt, részvételi lehetőséget nyújtottak.

BALOGH TAMÁS

Fiatal tehetségeink (5.)

A Weiner kamarazenekar koncertmestere

Janurik Márta — az igazat megvallva nem éppen úgy néz ki, mint ahogyan általában egy koncertmestert elképzelünk: meglelt korú, deresedő hajú csokornyakkendős, frakkos úrnak. A Zeneakadémia ötödéves hallgatója inkább muzsikálással tűnik ki a Weiner Vonózenekar nála alig fiatalabb hölgytagjai közül. A zenekarral öt éve rendszeresen koncertező hegedűművész-jelölt számos rangos hazai és nemzetközi versenyen vett részt: másodéves korában egy Gyulán megrendezett szonátaverseny győztesének mondhatta magát, és ott volt a belgrádi nemzetközi kamarazene-versenyben, amikor a főiskola vonósnegyese nagy sikert — és nem kevés babért — aratott.

— *Hogyan is lett a szarvasi kislányból egy európai híru kamarazenekar első hegedűse?*

— Ének zenei általános iskola alsóbb osztályába jártam még, de már alig vártam, hogy hangszerezen játszhaszak. Hegedűt lehetett a leghamarabb tanulni, ezért választottam ezt. És nagyon megszerettem, nem is tudtam abbahagyni!

A Tömörkény Gimnázium zenei tagozatán folytattam tanulmányaimat, innen pedig a Zeneművészeti Főiskola szegedi tagozatára kerültem. **Szecsődi Ferenc** tanár úrhoz. A legtöbbit neki és **Weninger** tanár úrnak köszönhetem, nemcsak „hegedűlni” hanem muzsikálni tanultam — tanulok ma is tőlük.

Most pedig Ingázom: a Zeneakadémián **Pallagi János** tanítványaként fogok diplomázni május 7-én, de már ebben az évben alkalmam nyílt a tanításra is — a főiskola rendkívüli tehetségek tagozatán van négy növendékem.

— *Jelenti-e ez egyben azt is, hogy nem a nagyzenekari muzsikálással vagy esetleg egy szólóista pályával kötelezed el magad, hanem elsősorban a tanítás a fő célod?*

— Két dolog van, amit különösen szeretek: a „kamarázás” és a tanítás. Ma úgy gondolom, nagyon megtisztelő egy jó hírű nagyzenekarban játszani, de ez utóbbi két „szenvedélyem” így kielégítetlen maradna.

Tanárként azonban számos lehetőségem lehet a kamarazenésre, s talán önálló koncertekre is. Ezek azonban távlati tervek, most úgy érzem, legfőképpen tanulnom kell. Ugyanis az Akadémia elvégzése csak alapot ad a továbbfejlesztéshez!

— *Milyen zenét szeretsz játszani?*

— Mindent, csak jó zene legyen! Bár igazság szerint

a romantikusok állnak hozzáam a legközelebb.

— *Hogyan látod a zenészfutalok és az egyetemisták, főiskolások kapcsolatát?*

— Szerintem, az utóbbi időben a Zeneművészeti Főiskola mintha kilépné abból a zárt, kívülálló számára talán misztikusnak tűnő világából, amiben korábban létezett. S ez nagyon jó, hisz végülis nemcsak magunknak, azaz főleg nem önmagunknak szeretnénk muzsikálni!

— *Köszönöm a beszélgetést! További sikeres munkát kívánok!*

—kárpati—

Köszönetnyilvánítás

Tisztelt Szerkesztőség!

Engedjék meg, hogy néhány soros kis írással köszönetet mondjak a dr. Hága László szocialista brigád nevében a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola Marxizmus-Leninizmus Tanszék dolgozóinak brigáduknak és üzemünknek nyújtott segítségükért, közelgő 25 éves jubileumunk alkalmából.

Hogyan lettünk barátok? 1979-ben szocialista szerződést kötöttünk mi, a DEGÁZ Szeged-Algyő Pébégáz Töltő üzem dr. Hága László szocialista brigádjával és a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola Marxizmus-Leninizmus Tanszékével. A szerződés lényege, hogy kölcsönösen segítjük egymás munkáját, közös fizikai munkával, politikai előadások, tájékoztatók tartásával. Mindkét fél megismeri egymás munkahelyét, közös baráti és sporttalálkozókat rendezünk, közös tárlat és múzeumlátogatásokon veszünk részt. Az eltelt öt évben mindez valóságossá vált. A brigád részéről különösen jelentősnek tartjuk a már hagyománnyá lett, nyári politikai tájékoztatókat, ahol velünk együtt az üzem dolgozói is értesülnek az aktuális politikai eseményekről, valamint a Dér István szegedi festőművész alkotásából üzemünkben rendezett tárlatokat. A közös baráti és sporttalálkozón pedig az idő múlásával igazi őszinte barátság szövődött a tanszék dolgozói és brigádunk tagjai között. Egyénileg is barátokká váltunk. Eltűntek a korlátok a még sajnos néhány helyen fellelhető munkás és értelmiség közötti viszony útjából.

Külön szeretnénk köszönetet mondani az azóta már nyugugalomba vonult egykori főigazgatónak, Moholy elvtársnak, valamint dr. Fehér István főiskolai tanszékvezetőnek, dr. Flórisz Sándor főiskolai tanárnak, dr. Vidács Ferenc főiskolai tanárnak és Dér István festőművésznek, akik különösen sokat tettek a szocialista szerződés maradéktalan végrehajtásáért.

VAJDA LÁSZLÓ

a dr. Hága László brigád vezetője